

Κ. Γεωργουσόπουλος: Το πουτί της Κατούς

Αύριο ξημερώνουν τα Φώτα και κατά την παγανιστική παράδοση που υποχρεώθηκε να ενσωματώσει θέλοντας μη θέλοντας η Ορθοδοξία (προσωπικά πιστεύω θέλοντας, γιατί η Ορθοδοξία διαφέρει από τα άλλα χριστιανικά δόγματα κυρίως σ' αυτό: ενσωμάτωσε τον μύθο, τη γλώσσα, τη σωματική σχέση με το θείο τον βακχικό οίστρο και τον ερωτισμό του βαθύρριζου αρχαιολογικού και μεσογειακού παγανισμού).

Αφήστε
την κάθε κουτή Κατού
να σκύβει
και να το θεωρεί
έκπληκτη το πουτί της

ΥΠΟΧΡΕΩΘΗΚΕ, λοιπόν, να ενσωματώσει και τα δαιμόνια παγανά, τα καλικαντζαράκια, τους ιθυφαλλικούς σατύρους, τους ασελγείς Σειληνούς, τα φιλήδονα, ακόρεστα σκάνδαλα που περιφέρονται και ασελγούν ασύδοτα το

Δωδεκαήμερο.

Τι σχέση έχουν αυτά με τους γραφικούς νάνους που περιμάζεψαν την «Σταχτοπούτα» του ψυχρού Βορρά;

Κάθε φορά που χρειάζεται να συγκρίνει κανείς τις παραδόσεις, τους μύθους, τις συμπεριφορές του ελληνικού Νότου με τις ανάλογες αφηγήσεις του προτεσταντικού ή λογιωτατικού καθολικού Βορρά (ο καθολικός Νότος μας μοιάζει, γι' αυτό και οι βόρειοι Ιταλοί και Ισπανοί αποστρέφουν μετά βδελυγμίας το πρόσωπο, σαν να ντρέπονται που υπάρχει από τον ρεμπέτη αναρχικό και φιλήδονο Νότο τους).

Ιδού, τώρα, εδώ και λίγο καιρό σ' ένα θέατρο της Αθήνας παίζεται μια αμερικάνικη κρυάδα που πάει να μας περάσει μια κοινωνιολογούσα ιδεολογικοποιημένη μέσω θεάτρου προσφορά. Με τον τάχα προκλητικό τίτλο «Ιστορίες αιδοίων», τέσσερις ηθοποιοί μονολογούν ερμηνεύοντας ένα δημοσιογραφικό ρεπορτάζ μιας Αμερικανίδας δημοσιογράφου, που κατέγραψε τις σχέσεις κάποιων γυναικών του αμερικανικού Βορρά με το σεξουαλικό τους όργανο. Όταν είδα αυτό το ανούσιο, βλακώδες, παιδαριώδες και ανόητο, κυριολεκτικά, θέαμα-ακρόαμα, μου σφηνώθηκε μια εξάισια χιώτικη παρομιά, παρομιόμυθο θα τον έλεγε ο Λουκάτος: «Είχε κι η Κατού πουτί κι ήσκυβε κι εθώριετό το». Πουτί βέβαια είναι το όνομα του αιδοίου στην ντοπιολαλιά της ανατολής. Αυτή την εντύπωση που περιπαιχτικά σχολιάζει το λαϊκό χιούμορ, μου έκανε το συμπίλημα που είδα. Φοβάμαι πως απευθύνεται σε νοικοκυράδες από την Αλαμπάμα, το Σιάτλ που επισκέπτονται ως εκδρομείς μια φορά στη ζωή τους τη Ν. Υόρκη και γυρίζοντας στην επαρχία τους και στα επισκοπιανά, ευαγγελικά, πεντηκοστιανά και άλλα τέτοια ήθη αφηγούνται από τηλεφώνου («τσου, τσου, τσου») στις άλλες γειτόνισσες την αποκάλυψη, πως στο μαλακό τους υπογάστριο έχουν ένα φοβερό εργαλείο που χρειάζεται περιποίηση και κατανόηση.

Να μπορούσα να οδηγήσω την Αμερικανίδα δημοσιογράφο στα νυχτέρια για το μάζεμα της ελιάς, στις αυλές που «περνάνε» τον καπνό, στο ποτάμι που κοπανάνε το μαλλί, ακόμα και στις ολονυχτίες όταν ξενυχτάνε

τον νεκρό στο φέρετρο ή στις μακαριές ή αλλιώς παρηγοριές, να μπορούσα να τη βάλω να κρυφακούσει τις γειτόνισσες στο πεζούλι, στις φυλακές, στα ορφανοτροφεία, αλλά και στις παρέες των κοριτσιών του τόπου μας, αν μπορούσα να τις μεταφράσω πάνω από 5.000 παροιμίες, άσεμνες αφηγήσεις, βρισιές, βωμολοχικά ξόρκια, κατάρες με κεντρικό ήρωα, πυρήνα, τρόπαιο και σημαία το πουτί, φοβάμαι πως η αγαθή ρεπόρτερ, που εξήλωσε τον ρόλο απελευθερώτριας των συμπατριωτισσών της από τα συμπλέγματα με το ακατονόμαστο στα ήθη τους όργανο, θα πάθαινε τραμπάκουλο.

Υπάρχει βέβαια και εδώ ένα μικρό κοινό που μπορεί να απελευρωθεί· οι κυρίες και οι δεσποινίδες των κατηχητικών σχολείων και των συναφών θρησκευτικών οργανώσεων με προτεσταντικά καθηκοντολογικά πρότυπα.

Από τον Αριστοφάνη έως τις αφηγήσεις των καλόγερων, από τις βάρδιες των ναυτικών έως τους στρατώνες, από τα σχολικά θρανία έως τις ομαδικές εκδρομές, οι Έλληνες μιλάνε, αστειεύονται, ειρωνεύονται, γελούν, παίζουν με τα όργανα του σεξ, τις μυρουδιές του σώματος, τις υγρασίες των εκκρίσεων, τις δραστηριότητες των αδένων τους. Ονομάζουν τα όργανα τους και μάλιστα ποιητική αδεία Γιώτα και Παναγιώτα, βωμολοχούν και πλουτίζουν συνεχώς με έξοχες μεταφορές το σεξουαλικό λεξιλόγιο.

Σ' αυτό τον τόπο αυτό τουλάχιστον το διασώσαμε, το ιερό και το χυδαίο πάνε μαζί, τα Χριστούγεννα συνυπάρχουν με τα παγανά, ο έρωτας με το πένθος, η τραγωδία τελειώνει πάντα όπως στις αρχαίες τετραλογίες με το σατυρικό δράμα, γιατί μετά την κατανόηση του γεγονότος ότι το ζην είναι αινιγματώδες και η ύπαρξη ασθένεια, ο Έλληνας που μετεξελίχθηκε σε ορθόδοξο, δηλαδή παγανό με αγιαστούρα, επιστρέφει στη σάρκα, στη χαρά της ζωής, στις ηδονές της κοιλίας, του υπογαστρίου, των οφθαλμών και της ακοής, στη γοητεία που ασκεί πάνω του η συνύπαρξη των αντιφάσεων, όχι η σύνθεση των αντιθέτων αλλά το συναφότερον, η χαρμολύπη, το χαροποιόν πένθος. Αφήστε τις αμερικανικές και τις απανταχού (και της εν Ελλάδι) κυρούλες να προβληματίζονται ανακαλύπτοντας το αυτονόητο αιδού τους. Αφήστε την κάθε κουτή Κατού να σκύβει και να το θεωρεί έκπληκτη, το πουτί της.

Στον κόσμο μας όπου το απτό, το συγκεκριμένο, περιγελά τα φαντάσματα της κατήχησης, τις φοβίες της σεμνότητας ηθικής, εδώ το πουτί σέρνει καράβι καμαρωτό-καμαρωτό· στο αμερικάνικο κλαψοπούτικο έργο, το αιδού σέρνεται σαν ξεραμένο σαλάχι στον έρημο βράχο.

Αύριο τα Φώτα και ο Φωτισμός και χαρά μεγάλη όπου επιθυμείτε.

ΥΓ: Και η ελληνική αποθέωση τον πράγματος... στη Χίο, κατά την τουρκοκρατία, οι χήρες που έμεναν ανύπαντρες, άρα άφηναν σε αργία το πουτί τους, υποχρεώνονταν να πληρώσουν στην Κοινότητα ηθικό φόρο λεγόμενο αργομουνιάτικο

Τα Νέα, 5/1/1999